LÉČKA

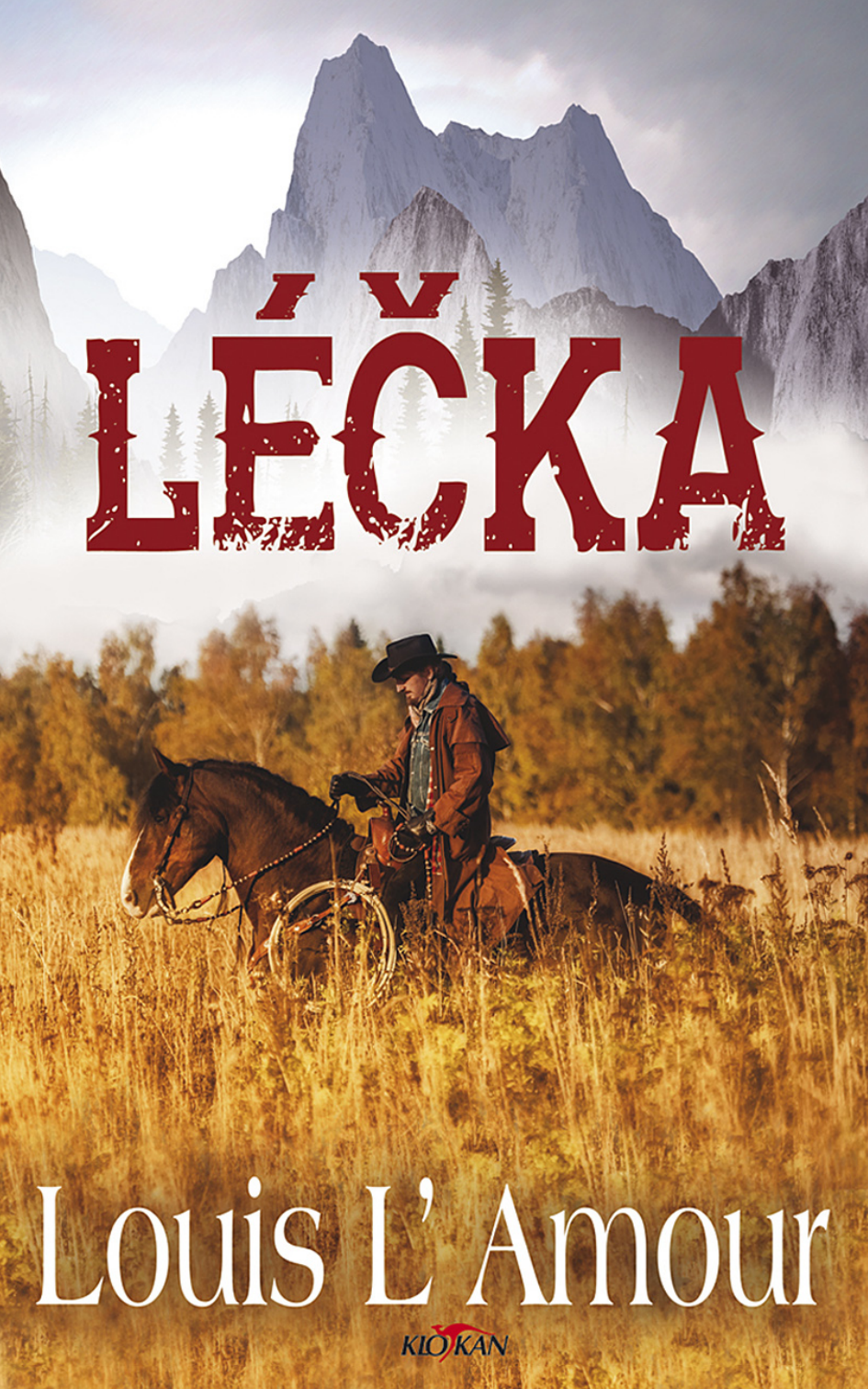

Louis L' Amour

KLOKAN

edice

Copyright © Louis & Katherine L' Amour Trust, 1966
Translation © Jan Mrlík, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, postavy, místa a události
zde vylíčené jsou výsledkem autorovy představivosti nebo
jsou užity smyšleně. Jakákoli podobnost se skutečnými
osobami, ať živými, či mrtvými,
událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Z anglického originálu KILRONE vydaného
nakladatelstvím Bantam Dell, A Division of Random
House, Inc., New York, New York
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
Vydání první
shop@alpress.cz

ISBN 978-80-7633-048-1

Kapitola 1

Když Betty Considineová zahlédla jezdce, který právě projel bránou, zastínila si oči. Byla dobře obeznámená s tím, jak se pohybují koně a muži, a tak si všimla, že pony unaveně vláčí nohy po vyschlém blátě napříč prostranstvím mezi budovami a směřuje k velitelství.

Jezdec měl neholenou tvář a tmavé vlasy se mu kroutily kolem uší a přes límec sluncem vyrudlé košile. Když se smekl ze sedla, všimla si nízko zavěšené pistole, úzkých boků a širokých ramenou. Krempa jeho klobouku byla zmačkaná a otrhaná a v dýnku zahlédla díru po kulce.

Došel k ní na několik kroků, a tu zřetelně uviděla linku staré jizvy na líci. Z vyhublé tváře mu četla vyčerpání, také oči měl jako zamžené krajním vysílením. Límec a rameno vybledlé modré košile hyzdily tmavé skvrny zaschlé krve.

Smekl klobouk a práskl jím o stehno v marné snaze zbavit ho prachu, a při tom prudším pohybu se celý zakymácel, takže napůl padl na zábradlí, k němuž se uvazovali koně.

Přiběhla k němu a položila mu ruku na rameno. „Bolí vás něco?“ zeptala se chvatně. „Co se vám stalo?“

Obličej, který k ní obrátil, protínaly vrásky svědčící o těžké únavě, a tušila, že pod opálením bude hodně pobledlý. „To bude v pořádku. Děkuji."

Byl silně cítit zatuchlým potem, prachem a koňským pachem a držel se na nohou jen se zjevným úsilím. Ale navzdory pekelné únavě se v jeho chování dala vysledovat jistá hrdost.

„Kdopak tady velí?" zeptal se.

„Zástupce velitele major Paddock."

Už se od ní odvracel, ale po vyslovení pobočníkova jména se mu ramena nahrbila, jako by dostal ránu. Podíval se po ní a známky vysílení v jeho očích jako by kouzlem zmizely. „Říkala jste *Paddock*. Snad ne Frank Bell Paddock?"

„Ano. Vy ho znáte?"

Zíral na prostranství uprostřed pevnosti, jako by je viděl poprvé. Mhouřil oči před ostrou bílou září pouštního slunce a rozhlížel se po ošuntělých vepřovicových chalupách postavených do čtverce. Tak vypadal základ zdejší maličké pevnosti. Důstojnické domky, velitelská budova, kde měl kancelář také pobočník velitele, krám armádního obchodníka, pekárna, proviantní a výstrojní sklad, kovárna, ohrady a stáje.

Všude vedro, prach a nelítostná sluneční výheň. „Ach, proboha," zamumlal tiše. „Frank Bell Paddock!"

Otevřel dveře štábní budovy a zmizel uvnitř.

Betty Considineová patřila k armádě. Jako jediná dcera generála Pata Considinea a neteř vojenského lékaře kapitána Cartera Hanlona vyrůstala v souladu s pravidly vojenského života. Žila už v deseti různých armádních pevnostech, a když její otec zemřel, zůstala v rodině své tety a strýce. Dobře věděla, jaké klevety kolují v armádě, a tak znala příběh majora Franka Bella Paddocka stejně jako všichni ostatní.

Jestliže unaveného cizince ohromilo, že major Paddock trčí v téhle odlehlé vojenské posádce, musel ho znát z minulých dob, nevěděl však, jaký osud ho provázel v posledních několika letech. Bývaly časy, kdy Paddocka všichni považovali za nejslibnějšího mladého důstojníka v celé poválečné armádě a prorokovali mu skvělou budoucnost.

Jenže od té doby to s ním šlo soustavně z kopce, na čemž měla zásluhu především úporná vytrvalost, s níž se major Paddock věnoval vyprazdňování láhví whisky. Nakonec, byl tomu sotva rok, se dostal až sem, do téhle nové dočasné pevnosti, jež patřila k nejodlehlejším v celé zemi.

Betty Considineové se zmocnila náramná zvědavost, a tak zůstala stát ve stínu převislé střechy u krámu armádního obchodníka.

Betty necítila, že by ji něco přitahovalo k některému z mužů v pevnosti nebo kdekoli jinde, ale tenhle zničeně vyhlížející cizinec, který očividně znával Franka Bella Paddocka za dnů jeho slávy, ji rozhodně začal zajímat.

Jestliže tenhle vandrák znal Paddocka, tak se s ním musel sblížit na Východě, nebo dokonce v Evropě, a přece ještě neviděla muže, který by tak typicky odpovídal vzhledu člověka trvale žijícího na Západě, jako byl tenhle příchozí. Ale možná býval dřív v armádě…, i když teď na to ani v nejmenším nevypadal.

Život majora Franka Bella Paddocka do jisté míry připomínal otevřenou knihu, jenže v době, kdy působil ve Francii, k *něčemu* došlo.

Major Paddock nastoupil k americkému velvyslanectví v Paříži jako vojenský atašé. Hezký, atleticky stavěný mladý důstojník, kterého si jeho nadřízení považovali. Tam se seznámil a posléze oženil s Denise de Caslou, vyhlášenou krasavicí ze starého francouzského šlechtického rodu. Pocházela z rodiny sice nebohaté, ale známé dlouhou řád-

kou vynikajících vojáků a námořníků, odvážných a odhodlaných mužů.

Ať už se tam odehrálo co chtělo, došlo k tomu pouhý rok po uzavření sňatku, a ta událost odstartovala postupný úpadek Franka Bella Paddocka.

Nečekaně ho uvolnili z funkce v Paříži, byl redislokován zpět do Spojených států a poté, co několikrát krátce působil v různých posádkách, ho nejprve poslali do odlehlé pevnosti v Dakotě a posléze do Montany.

Nyní, na konci dlouhé cesty ke dnu, vykonával major Frank Bell Paddock funkci zástupce velitele pevnosti, v níž sloužily pouhé čtyři čety kavalerie, z nichž ani jedna neměla plný počet mužů, jak ho stanovily předpisy. Protože se neustále nacházel alespoň v mírném alkoholovém opojení, nikdy mu nebylo svěřeno velení v poli. V nějaké povýšení už vůbec nemohl doufat, a tak prostě jen přežíval rok za rokem, dokud nebude muset odejít do penze. Jenže Paddockovi, který dosud neoslavil čtyřicetiny, zbývalo do té doby ještě mnoho let.

Tomuto muži se Barney Kilrone ocitl tváří v tvář, sotva prošel kolem rotního písaře do zadní kanceláře. Kdysi jemné tahy v obličeji mladého důstojníka, jak si ho pamatoval, zhrubly a ztěžkly, a také vlasy mu předčasně šedivěly. Celkově z toho muže vyzařoval duch rezignace a beznaděje. Když Paddock vzhlédl a poznal Kilronea, jeho rysy ztvrdly do hněvivého výrazu.

„Vida…," jako by ztěžka vzdychl. „To jsi zase ty."

„Jdu ale v úřední věci, Pade, velmi nepříjemné úřední věci. Četa I je ztracená… úplně zničená. Bannokové je kousek od Little Owyhee napadli ze zálohy."

Major Paddock spustil pohled k nyní bezvýznamným listinám na stole. Devatenáct mužů… a někteří možná zajatí, což je ještě horší, než kdyby padli. Pokud se někomu po-

dařilo z boje uprchnout, tak ho teď indiáni honí jako krysu v kukuřičném poli.

„Co plukovník Webb?"

„Já se s ním neznám, Pade, a i kdybych znal jeho podobu, stejně by mi to nebylo nic platné."

Paddockův mozek, otupělý whisky a nekonečnými hodinami papírování, se vzpíral přijmout novou situaci. Něco se musí podniknout…

Vyvstávaly před ním dva problémy. Jeden vojenský, druhý osobní. Muž, který mu zničil život, stál teď rovnou před ním, a samotná jeho existence dokazovala, že roky, kdy na tohle čekal, neuplynuly marně.

Konečně se ukázal, a až bude odcházet, možná s sebou vezme i to poslední, co v životě někdejšího skvělého mladého důstojníka Franka Bella Paddocka má ještě nějakou cenu.

„Přišel sis pro Denise?"

„Nebuď blázen, Pade!" Přes krutou návštěvníkovu únavu se prodrala otrávená netrpělivost. „Ona tě miluje. Vždycky tě milovala. Je to tvoje žena."

„Byla vždycky věrná, to ti můžu stoprocentně zaručit, Barney. Byla… jak se to řekne francouzsky? Korektní? Ale milovala tebe."

Paddock se opřel o lenoch židle. „Je ještě krásnější než dřív, Barney – a tys teď přišel, abys mi ji odvedl, co? Já jsem to vždycky tušil."

„Proboha, Pade, zapomeň na to! Ani jsem nevěděl, že jsi v tomhle koutě země, dokud mi to zrovna teď neřeklo nějaké děvče tam venku. Byl jsem pořád v pohybu, Pade. Na Denise jsem nepomyslel celé roky, a jsem si jistý, že ani ona na mě."

Ubíhala minuta za minutou; do okna narážela bzučící moucha, jak se snažila uniknout z těžkého ovzduší, jež panovalo v horké, těsné místnosti. Ticho přerušil Barney Kil-

rone. „Pade, teď jsi tady velitelem ty. Ten problém padl na tvoje ramena… a taky všechno kolem."

„Teď jsem velitel…" To slovo v sobě neslo ohromující váhu, která se přece jen prodrala zámotkem Paddockovy sebelítosti.

Velitel? Co zmůže jakýkoli velitel se třemi četami? Třemi…?

„Ach, proboha!" Vyskočil ze židle a ztrhaná tvář mu náhle zbledla. „Četa M… Oni jsou na cestě k North Forku, kde se mají spojit s četou I!"

Barney Kilrone se musel přidržet okraje stolu, protože byl na konci sil a jeho mozek těžce zápolil s únavou. Myslel na četu M, která jede na setkání s jednotkou, jež byla mezitím pobita, na sraz s četou mrtvých… A kdo ve skutečnosti na tu schůzku přijde?

Bannokové!

V mozku majora Franka Paddocka se začala prosazovat kázeň, což byl projev letitých vojenských návyků. Pustil se do vyhodnocování všech informací. Neměl žádný plán, jak se vyrovnat s touhle nečekanou eventualitou, a jak by také mohl, ale chápal, co všechno je třeba brát v úvahu, i to, jaká odpovědnost na něm teď leží. Četu M je třeba varovat… nějak.

V pevnosti zůstaly dvě čety, v nichž je momentálně jen dvaasedmdesát mužů schopných boje. Navíc akce, kterou Bannokové spustili, může směřovat ke zničení všech vojáků z posádky pevnosti. Bannokové, vedení prohnaným a obezřelým bojovníkem, zaskočili četu I dřív, než se mohla spojit s četou M.

Když se jejich vůdce Divoký pes vypořádal s jednou četou, může teď nastrojit léčku i té druhé. Jestliže si je vědom, že do pevnosti dorazilo varování před indiány, mohl by očekávat, že se někde objeví jednotka vypravená na pomoc zničené četě… Paddock byl přesvědčen, že indiánský

vůdce přesně ví, kolik vojáků tvoří zdejší posádku a kolik je jich možno poslat mimo pevnost. A jak žalostně málo jich tam zůstane.

„Jemu jde o pevnost," řekl Paddock hlasitě. „Chce střelivo, zbraně, jídlo a koně. Pokud se mu podaří vylákat dostatečně silnou jednotku z pevnosti, tak udeří právě tady…"

Zarazil se a upřel oči na Kilronea. „Barney, jak ses sem dostal? Viděl tě někdo?"

„Kdyby mě někdo zahlédl, tak bych tady nebyl. Mohli by se o mně dozvědět jedině tak, že by se vrátili zpátky na místo boje a všimli si mých stop."

„Anebo tě nechali schválně odjet, abys zařídil, že z pevnosti vyrazí další jednotka." Major dosedl zpátky na židli.

Nadešla chvíle, kdy bylo třeba se rozhodnout, a Frank Paddock nevěděl, jak do toho. Potřeboval čas… víc času. Všechno bude záviset na tom, jaké rozhodnutí přijme. Jestliže vyšle oddíl na pomoc ohrožené četě M a tuhle posilu zničí indiáni dřív, než se obě jednotky setkají, pak proti takovému útoku, jaký jsou Bannokové schopni podniknout, zůstane zbylá posádka pevnosti bezmocná.

Až v té chvíli si všiml, v jakém stavu je muž, který před ním stojí. Rychle vyskočil ze židle. „No tak, Barney – vždyť ty jsi úplně hotový. Pojď do mého bytu."

Kilrone se bránil. „Zaveď mě do kasáren. Ke stájím… nechci do tvého bytu."

„Ale teď mluvíš jako blázen." Paddock si přehodil Kilroneovu paži přes rameno. Napadlo ho, že svým způsobem bude lepší mít to co nejdřív všechno za sebou. Po těch dlouhých letech trudného čekání mu to přinese úlevu.

Betty Considineová je viděla, jak vycházejí ze dveří, a rychle se k nim rozběhla. „Majore Paddocku, můžu nějak pomoct?"

Když u toho bude ještě čtvrtá osoba, mohlo by všechno proběhnout snáz, říkal si Paddock… „Dobře," přisvědčil.

„Jsem rád, že vás tady mám. Je jasné, že si potřebuje odpočinout, a mám za to, že je zraněný."

Betty otevřela dveře do Paddockova bytu a zarazila ji reakce obličeje Denise Paddockové, když poprvé pohlédla na cizince. Napřed ohromeně znehybněla, pak zbledla, ale hned se zase ovládla. „Tudy," pobízela je.

Zavedla je do volné ložnice a pomohla manželovi, když nečekanému hostovi stahoval poškrábané a pouští poznamenané holínky. To ona si všimla zakrvaveného límce a našla zranění. Betty, která koukala Denise přes rameno, udiveně hleděla na obvaz, který ránu kryl. „On utekl indiánům?" zeptala se.

Kilrone, který se zatím ještě držel na nohou, se náhle zvrátil na lůžko a zůstal na něm ležet v mdlobách.

„Proč se na to ptáš?"

„Tohle je přece indiánský obvaz. Už jsem takové viděla."

Paddock shlédl na muže ležícího na lůžku. Ne, ve skutečnosti nebyl v bezvědomí, jen upadl do hlubokého spánku. Ránu mu ošetřil nějaký indián… a přitom Barney popřel, že by ho Bannokové zahlédli.

Denise obvaz sundala a Paddock obhlížel zkrabatěnou jizvu. „Tohle není čerstvé," poznamenal.

„Tak tři dny," odhadovala Betty. „Možná čtyři." Pomáhala během posledních let strýci při ošetřování spousty zraněných mužů, a v těchto věcech se vyznala.

Indiánský obvaz na ráně a na míle kolem žádný přátelský indián. Zranění staré několik dnů, a Kilrone dorazil ze srdce indiánského území.

Předpokládejme – a člověk musí počítat se všemi alternativami –, že ten muž je odpadlík, který se přidal k indiánům. Jaký lepší způsob by mohl zvolit, aby roztříštil síly nevelké posádky a dosáhl toho, že pevnost zůstane bezmocná?

Paddock si říkal, že musí zapomenout na všechno, co dosud o kapitánovi Barneym Kilroneovi věděl. Teď nesmí myslet ani na Denise. Má příliš málo času. Musí dospět k nějakému rozhodnutí.

Kapitán Mellett se sedmačtyřiceti muži čety M dospěje k North Forku zítra za soumraku. Dalo se pochybovat, že by Bannokové zaútočili dřív než za úsvitu následujícího dne. Vždycky zůstávala otevřená možnost, že někdo přežil masakr čety I, dokázal se dostat k Mellettovi a varovat ho, ale šlo o šanci vskutku mizivou. Mellett je zkušený důstojník a určitě se bude mít na pozoru, jenže i ti nejlepší muži mohou vlézt do pasti.

Každá minuta zdržení zvyšuje pravděpodobnost, že také Melletta i se všemi muži pobijí indiáni v nějaké léčce. Mezi četou M a možným masakrem stojí pouze rozhodnutí majora Franka Paddocka. A poslat další četu jako posilu Mellettovi znamenalo zanechat pevnost v případě napadení snadno zranitelnou, vlastně bezmocnou.

Ve svém rozhodování se může opírat pouze o zprávu jediného muže – člověka, kterému možná není radno věřit… Nebo mu má důvěřovat?

Paddock vyšel ven do vedra a prachu, který pokrýval všechno v areálu pevnosti, a zavřel za sebou dveře. Kdyby se mu podařilo přesunout další četu do takové pozice, z níž by mohla napadnout Bannoky ve chvíli, kdy zaútočí na Melletta, dostal by indiány mezi dva ohně a mohl by je zničit. Tahle myšlenka mu připadala velice lákavá. Podobný úspěch by mohl vymazat všechna jeho dosavadní selhání.

Jenže uskutečnění takové operace naráželo na problémy snad až příliš složité, než aby je pochopil do všech důsledků, takže zůstával v hluboké nejistotě. Bylo by možné přesunout četu K na pozice dostatečně včas na to, aby mohla Mellettovi poskytnout účinnou pomoc? Může se odvážit rizika, že nechá posádku vystavenou ničivému útoku?

Co když Bannokové s touhle možností počítají a už v této chvíli mají poblíž početnou tlupu bojovníků připravených napadnout pevnost hájenou jen několika vojáky…? Anebo co když se četa K nedostane k Mellettovi včas a sama napochoduje do nastražené léčky?

Vrátil se ke svému stolu a upřeně hleděl na mapu pověšenou na stěně. K North Forku je to skoro sto padesát kilometrů, a četa K by musela tuhle vzdálenost překonat během necelých šestatřiceti hodin. Trasa přesunu vede drsným, nebezpečným krajem, kde by podpůrná jednotka mohla v každé chvíli narazit na nějakého nepřítele.

A myšlenky se mu obloukem vrátily k muži, od něhož tuhle zásadní informaci dostal.

Co dělá kapitán Barney Kilrone, kdysi považovaný za skvělého důstojníka s romantickou pověstí, tady v Nevadě, a proč vypadá a chová se jako odpadlík?

Frank Bell Paddock si nezastíral, že se sám změnil, a taky věděl proč; co se ale přihodilo Barneymu Kilroneovi?

Kapitola 2

Ze svého místa za stolem mohl Paddock vyhlížet ven třemi okny, z nichž každé mu nabízelo jiný obrázek, ale jemu se nelíbil ani jeden.

Z jednoho okna viděl na hory, jejichž nižší partie zůstávaly holé, bezlesé. Ve svém vzdáleném osamění vypadaly nádherně, ale jemu jejich krása nic neříkala; nepřitahovala ho ani nekonečná savana, kterou mohl sledovat druhým oknem – plochý, otevřený kraj táhnoucí se až k obzoru. Oknem přímo před sebou, vedle dveří vedoucích do vnější kanceláře, viděl na přehlídkové prostranství a také na dveře budov, které z obou stran obklopovaly cvičiště.

Přímo od stolu tak mohl vidět každého, kdo se venku pohne, včetně těch, kteří vcházeli do jeho vlastního domu a zase z něho vycházeli, a těch nebylo mnoho. Opovrhoval touhle bezútěšnou, opuštěnou pevností, a nepochyboval, že Denise má stejné pocity.

Žena, která bývala středem pozornosti a obdivu společnosti v Paříži i ve Vídni, zde měla jenom dvě přítelkyně: samozřejmě Betty Considineovou, a pak Stellu Rybolto-vou, manželku poručíka Augusta Rybolta. Neochotně připouštěl, že se Denise přátelí ještě s jednou ženou, což on osobně neschvaloval.

Mary Tall Singerová byla mladá indiánka z kmene Šošonů, kterou si jako dítě oblíbila bezdětná žena někdejšího velitele pevnosti. Začala se o ni starat, protože neměla nic lepšího na práci, a umínila si, že jí poskytne vzdělání. Vzala pěkné indiánské děvčátko k sobě domů, učila je číst, psát a šít, a také chovat se jako dáma. Vnukla jí lásku k literatuře a Mary si všemožnými způsoby opatřovala knížky a četla je – začínala pohádkami pro děti, které se jí snadno četly, ale už dávno se od nich přenesla k dobrým románům, poezii a knihám o historii.

Pracovala teď jako úřednice a pomáhala zdejšímu armádnímu obchodníkovi. To byl vážný, střízlivý muž, který na základě jejích rad dosahoval slušných zisků z obchodů s indiány, cenil si Maryiny inteligence a platil jí tolik, kolik by dával muži plnícímu stejné povinnosti.

Její postavení v pevnosti zůstávalo poněkud zvláštní. Bez ohledu na skutečnost, že je indiánka, svobodná, a navíc velice hezká, se s ní nakládalo stejně, jako by byla běloška. O to se zasloužil nejen obchodník, který ji zaměstnával a tuze si jí vážil, ale i dobře známý fakt, že je přítelkyní Denise Paddockové.

Frank Bell Paddock dál zasmušile hleděl z okna. Myslel na to, že se Denise podařilo uspět tam, kde on sám selhal, protože i v téhle izolované výspě dokázala vytvořit vlastní svět a zaujímala v něm klidné a sebejisté postavení. Protože hodností nejvyšší důstojník v pevnosti byl svobodný, stala se Denise oficiální hostitelkou při všech společenských událostech, které se tu pořádaly.

To, že se k ní manželky některých důstojníků v pevnosti chovaly odmítavě, ji ani v nejmenším nepřivádělo do rozpaků, ba ani to, že se na ni pokoušely hledět svrchu kvůli jejímu přátelství s Mary Tall Singerovou.

Ve Stelle Ryboltové a Betty Considineové našla přítelkyně, které měly k Mary stejný vztah jako ona a zastá-

valy na spoustu dalších otázek podobné názory. Stella Ryboltová patřila vlastně v jistém smyslu slova mezi veterány, protože prošla půltuctem různých armádních posádek, a tak znala všechny triky, které ženám usnadňují život v pevnosti. Už dávno se s mířila s tím, že její manžel nikdy nepostoupí na vyšší funkci, než je pozice velitele roty, a bylo jí to vlastně lhostejné. Gus Rybolt byl dobrý, spolehlivý chlap, který miloval svou ženu i své vojenské povinnosti; respektoval vojenské řády a pravidla, věděl však, kdy se má dívat jinam, když někdo postupoval jinak, než se psalo v řádech, pokud to ovšem neohrožovalo morálku jeho podřízených nebo bezpečnost pevnosti.

Stella Ryboltová prožila osmadvacet ze svých pětačtyřiceti let v různých vojenských posádkách, z nichž většina ležela v pohraničí. Znala zákonitosti takového života a přijala je jako daný fakt, stejně jako východ a západ slunce – proto také neměla s armádou žádné neshody. Milovala Západ a zdejší lidi. Možná proto se zprvu k Denise Paddockové chovala obezřetně. Věděla, z jakého prostředí Denise pochází, a víceméně počítala s ním, že se bude chovat jako snob. Jenže hned prvního dne se na ni Denise usmála, podala jí ruku a řekla: „Paní Ryboltová, já jsem tady v pevnosti nová. Dohlédněte na mě, ať nedělám hloupé přehmaty."

Od následujícího dne začaly jejich sedánky při ranní kávě, nejprve u Stelly Ryboltové, podruhé u doktora Hanlona; třetího dne už se Denise dostatečně otrkala, aby je mohla pozvat do svého bytu, a ostatní jí jen mohli závidět grácii a rozkošnou pozornost, s nimiž se jim věnovala.

Denise dokázala z každé situace, která se naskytla, vytěžit to nejlepší a nikdy neutrousila ani slovo nějaké stížnosti.

Frank Paddock si hryzl knír. Jemu se tahle země nikdy nezamlouvala, a jedním z důvodů, které ho k tomu vedly, bylo to, že svým způsobem symbolizovala jeho porážku.

Nikdo nemohl začínat líp než on. Nikdo nedostal do vínku lepší předpoklady k úspěchu. V roce, kdy ukončil vojenskou akademii, se uzavíraly sázky o to, že se jako první ze svého ročníku stane generálem, ale nikdo nesázel správně. Nakonec se ocitl zde, v téměř zapomenuté pohraniční pevnosti, jako téměř zapomenutý člověk.

Jenomže teď se mu naskytla nečekaná šance, první příležitost za velice dlouhou dobu, možná poslední, kterou dostane. Pokud vyjede z posádky a podaří se mu zaskočit bannocké válečníky, a kdyby proti nim dosáhl drtivého vítězství…

Nic víc už by nepotřeboval. Měl přítele novináře, který teď cestoval na Západ, a ten by z toho dokázal udělat pořádný příběh.

Paddock by se mohl dočkat povýšení a také přeložení do pevnosti někde na Východě. Dobře věděl, co podobná příležitost dokáže s člověkem udělat. A teď se mu taková možnost nabízela jako na talíři.

V té chvíli dostal strašnou chuť se napít. Skoro plnou láhev měl při ruce, v dolní zásuvce stolu, stačilo se pro ni natáhnout. A přece po ní nesáhl.

Možná choval vysoké ambice, především však byl voják, a v současné době navíc velitel pevnosti. Ať už se rozhodne k čemukoli, musí to provést co nejdovedněji; zejména nesmí podniknout nic, co by později nedokázal vysvětlit.

Takže četa I je ztracená, plukovník Webb je mrtvý. Tyto skutečnosti musí přijmout jako daná fakta. Kilrone se možná v budoucnu projeví jako zrádce, ale major Paddock zatím nebyl ochoten tomu věřit. Nicméně tuto možnost musí mít stále na mysli.

V téhle chvíli už bude Mellett připravovat četu k přenocování. Frank Paddock věřil, že velitel čety zvolí dobré místo, které bude nabízet nejlepší možnosti obrany, a také prozkoumá okolní krajinu, dokud ještě bude světlo.

Pokud se usadí ve výhodné pozici, Bannokové ho nenapadnou, protože i oni dobře vědí, co je Mellett za vojáka. Budou se ho pokoušet zaskočit během přesunu, nejspíš poblíž místa setkání s další četou, a do té doby se budou držet z dohledu. To dopřávalo Franku Paddockovi ještě trochu času.

Už měl jasno v tom, že posilu povede on sám. Nabídnutá příležitost spočívá jedině ve vítězství v poli, nikoli v naplánování akce za stolem.

Nesmírně ho mrzelo, že tu nemá Guse Rybolta. Kdyby se Rybolt nacházel zde, mohl by mu v klidu přenechat velení a ochranu pevnosti. Byl to do poslední nitky odolný a spolehlivý voják. Jenže poručík Rybolt odjel s šestičlennou hlídkou do Hallecku, aby do pevnosti eskortovali vůz s výplatou pro vojáky, a čekali ho zpátky nejdříve za tři dny. Do té doby nynější svízelná situace pomine a všechno se uklidní, ať už to dopadne jakkoli…

Paddock ani v nejmenším nepochyboval, že k vítězství, opravdu drtivému vítězství, bude potřebovat každého muže, kterého si bude moci dovolit vzít s sebou. Musí si tudíž rozmyslet, o kolik mužů lze oslabit obranu pevnosti. Člověku někdy nezbývá než riskovat, a jeho riziko spočívá v sázce na předpoklad, že Bannokové budou chtít zničit Mellettovu četu M a že se nepokusí zaútočit na pevnost. Bedlivě se vyhýbal každému pomyšlení na druhou možnost. Dokonce si zakazoval i myslet na Denise, i když právě kvůli ní chtěl tuto akci podniknout.

Kdesi v koutku mysli se mu stále dokola převracely úvahy, že úspěch by znamenal přeložení na Východ, snazší život, službu v dobré pevnosti, možná i v hlavním městě Washingtonu, kde by mu žena jako Denise přinesla nesmírnou společenskou výhodu. Zaručilo by mu to útěk před vším, co se z něho stalo, a návrat k tomu, čím býval.

* * *